

ὁ Κ. Βάμβας, ἀλλὰ καὶ ὡς πολίτης κάλλιστα παρέσχε παραδείγματα· διότι καὶ τοῦ ἐθνικοῦ περὶ πάντων ἀγώνος ἐπὶ τινι χρόνῳ μετέσχε μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Ἰψηλάντου καὶ συστρατευσάμενος, καὶ συμπάθων, καὶ συμβουλεύσας, καὶ παραμυθίσας, καὶ μαχητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πίστεως. Ἐκοιτῶν δὲ ἡ ἀγνὴ καὶ ἐνθερμὸς αὐτοῦ φιλοπατρία κατὰ πᾶσαν ἐπίσημον περίστασιν τοῦ ἔθνους ἀνέλαμψε.

Τοιοῦτος ὁ Ν. Βάμβας, καὶ τοσαῦτα ἐμόχθησεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τὴν ἡποίαν βλέπει σήμερον ἐν μέρει ἐλευθέραν καὶ εἰς μέγα ἀτενίζουσιν μέλλον. Εἰ καὶ γεγενηκὼς δὲν παύει διδάσκων καὶ πλουτίζων τὸ ἔθνος διὰ κοινωφελῶν συγγραμμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται μάλιστα καὶ τὸ προκείμενον τῆς ἡθικῆς ἐγχειρίδιον.

ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΘΟΝ.

Rosa multiflora. — Class. *Scosandria*
Polygynia.

R. multiflora, corrymbosa, caule petiolisque aculeatis, foliolis septenis ovatis pubescentibus, stipulis bracteisque argute serratis, germinibus pedunculisque inermibus, calycibus, pinnatifidis, stylis elongatis. (Nob.)

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ῥόδου μετηνέχθη ἐξ Ἰαπωνίας τὸ πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ 1804, κκειῖθεν δὲ μετεκομίσθη καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς τῆς Εὐρώπης μέρεσιν, ἴσως δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου εὐδοκίμει καλλιεργούμενον καὶ ἐν ταῖς γάστροις καὶ κατὰ γῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκφέρει πᾶμπολλα ἀνθῆ, καὶ οἱ κλάδοι αὐτοῦ αὐξάνουσι ταχέως, χρῆζει ὑποστηρίγματος μάλιστα γέρραδιων, ὅτε παριστᾷ καθ' ὅλον τὸν Μάϊον μῆνα ὡραίαν θέαν διὰ τὴν ταχείαν αὐτοῦ βλάστησιν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθῶν, ὧν ἕκαστον ἔχει μέγεθος κοινὸν ὡς ἕγριστα ῥόδου, καὶ τὸ αὐτὸ ζωηρὸν χρῶμα, ὅπερ ἐνίοτε φαίνεται κατ' ἀρχὰς μὲν πυρρὸν, ἀκολουθῶς ὁμῶς ἐκχρωματιζόμενον βαθμυδὸν καθίσταται ὑπέρυθρον, εἴτα ὑπόλευκον, καὶ ἐπὶ τέλους σχεδὸν λευκόν. Ἡ ἀνθισις γίνεται ἐν εἴδει κορύμβου, ἕκαστος τῶν ὁποίων φέρει πολλάκις μέχρι τῶν δεκαπέντε καὶ ἐπέκεινα ἀνθῶν, ἀναδιδόντων ὁσμὴν ἐλαφρὰν μὲν πλὴν ἡδίστην. Οἱ καυλοὶ λεῖοι καὶ γλωσσοειδεις ἐν ἀρχῇ, φέρουσι κέντρα ὑπέρυθρα, καμπύλα καὶ στερεά, κείμενα ἀνά δύο ἢ τρία περὶ τὴν βάσιν τῶν φύλλων, ὧς ὡσπύτως εἰσὶ χρώματος χλωροῦ μὲν πλὴν τείνοντος πρὸς τὸ ὑπόξανθον.

Πολλαπλασιάζεται δὲ τὸ φυτὸν τοῦτο εὐκόλως διὰ μεταφυτεύσεως ἢ καταβολῆς κλώνων καὶ μοσχευμάτων.

Ι. ΔΕ. ΚΙΓΓΑΛΛΑΣ.

ΠΑΝΘΡΑ.

—ο—

ΠΡΟΫΓΓΑΙΑ ΕΝ ΜΟΝΑΧΩ. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος τῆς Βαυαρίας, ὁ φιλέλλην, φιλόμουτος καὶ φιλότεχνος ἐκεῖνος ἡγεμὼν, ὃν δικαίως ἡ κοινὴ τῆς Εὐρώπης γνώμη ἀπεκάλεσε τὸν Γερμανὸν Περικλῆν, ἀνεγείρει ἤδη ἐν τῇ πόλει ἣν ἐκόσμησεν εἰς Ἀθήνας τῆς Γερμανίας, καὶ τοι μὴ πλῖον ἐπ' αὐτῆς βασιλεύων, πολυτελεῖ προϋλαίαν, ἄγοντα πρὸς τὴν θαυμασίαν γλυπτοθήκην αὐτῆς. Εἰσὶ δ' αὐτὰ ἔργα τοῦ περιωνόμου ἀρχιτέκτονος Κλέντζε, καὶ, ἐκ λευκοῦ Τυρολίου λίθου κατεσκευασμένα, ἔχουσι περίπου τὸν ῥυθμὸν τῶν Ἀθηναίων προπυλαίων, καθ' ὅτον αὐτὸς συμβιβάζεται πρὸς τοῦ Μονάχου τὸ κλίμα, καὶ κοσμοῦνται ἐκτέρωθεν δι' ἐνὸς ἀετώματος, 64 ποδῶν μῆκος, 10 ποδῶν ὕψος ἔχοντος, καὶ περιλαμβάνοντος ἀγάλματα ἀνδρουμένη, μέρος μὲν ἐργασθέντα, μέρος δὲ σχεδιασθέντα ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Φειδίου, τοῦ ἀποθανόντος Σχβαντάλερ, καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Τὰ ἀγάλματα τοῦ ἐνὸς τῶν ἀετωμάτων ἀπερ' ἀναφέρονται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα, εἰσέτι δὲν ἡτοιμάσθησαν· τὰ δὲ τοῦ ἐτέρου εἰσὶ τὰ ἐξῆς· Ἐν τῷ μέσῳ παρίσταται ὁ βασιλεὺς Ὁθων, εὐθρόνος καὶ ἐν ἀρχαίᾳ ἀναβολῇ. Δεξιόθεν δ' αὐτοῦ ἵσταται Ἑλλήν ἱερεὺς τὸν σταυρὸν διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ παρ' αὐτὸν ποιητὴς κρούων λύραν, παρὰ δὲ τὸν ποιητὴν ἐπιστήμων, κρατῶν ἀνεπτυγμένον πίνακα. Ἐπέκεινα τούτου κάθηνται εἰς ἑρῆδος καὶ εἰς πίκας, πρὸς τὸν ποιητὴν ἀφορῶντες καὶ τῶν ἀσμάτων αὐτοῦ ἀκροώμενοι. Περαιτέρω δ' ἐκτελεῖται ἀνασκαφή, καὶ ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκεται τετράγωνος Ἑρμῆς Βάκχου, καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ, γεωμέτρης τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ κρατῶν, στηρίζεται ἐπὶ ἐστεμμένῳ ἀρότρου. Ἀριστερῶς δὲ τοῦ βασιλέως ἵσταται ἀνὴρ ἐνοπλος, καὶ παρ' αὐτὸν ἔμποροι στηριζόμενοι ἐπὶ ἀφλάστων καὶ πηδαλίου, καὶ ἐπέκεινα γεωργὸς γονυπετῶν, καὶ ἀπαρχὰς φέρων σίτου καὶ σταφυλῶν. Μετ' αὐτὸν δὲ δύο οἰκοδόμοι, ἐν τῷ ὕδατι μέχρι τῆς ὀσφύος ἱστάμενοι, οἰκοδομοῦσι λιμένα, καὶ πέραν ἁλιεὺς καθέλκει τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἧς δελεῖνες φαίνονται ἐπιπαιζόντες.

Τὰ ἀριστοτεχνήματα ταῦτα, κινουντα τὸν θαυμασμὸν πάσης τῆς Γερμανίας, θέλουσιν αὐξήσει τὴν εὐκλειαν τοῦ μεγάλου προστάτου τῶν τεχνῶν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς πόλεως δι' ἣν κατασκευάζονται· δι' ἡμᾶς δὲ ἰδίως ἔχουσι σημασίαν ἀνωτέραν, καὶ παρέχουσιν ἀφορμὴν νέας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἡγεμόνα ὅστις καὶ ἀγωνιζομένους μᾶς ὑπεστήριξε, καὶ εἰς ἔθνος αὐτὸς ὁργανισθέντας μᾶς ἡγάπησε· διότι εἰσὶν ἡ ἐκφρασις τῆς βασιλικωτέρας διανοίας καὶ τῆς φιλελληνικωτέρας διαθέσεως. Δι' ὑψηλοτέρας γλώσσης οὐδέποτε ἐδόθησαν ὑψηλότεραι συμβουλαί, οὐδέποτε καλλιτεχνικὴ ἐμπνευσις ἐγένετο πιστο-

τέρια ἔκφρασις ἀνωτέρας πολιτικῆς ἐμβριθείας. Ἐκαστον τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων εἶναι σύμβολον ἰδέας βαθύας καὶ ἔμπρονος. Ὁ ἱερεὺς κινιτταται ὅτι πρέπει ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς θρησκείας, νὰ λαμβάνη παρ' αὐτῆς εὐλογίαν καὶ δύναμιν, καὶ νὰ παρασκευάζῃ λειτουργοὺς αὐτῆς ἀξίους νὰ τὸν πλησιάζωσιν. Ὁ ποιητὴς καὶ ὁ ἐπιστήμων, ὅτι πρέπει νὰ προστατεύῃ τὰ φῶτα καὶ τὴν παιδείαν, ὑπ' αὐτῶν νὰ περιστοιχίζηται, ἐπ' αὐτῶν νὰ θεμελιούται, λαμπρυνόμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ φωτιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν. Ὁ δὲ ἑρμῆς καὶ ὁ πᾶς δηλοῦσιν, ὅτι ἡ τῆς νεολαίας εὐρεία καὶ ὁρμή ἐπιμέλεια καὶ ἐκπαίδευσις εἶναι τοῦ θρόνου τὸ πρῶτον καθήκον καὶ τὸ πρῶτον συμφέρον, ὅπως παρασκευάσῃ γενεὴν ἀγευστον τῆς δουλείας, καὶ τραφεύσαν εἰς μόναν τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὰς ἀρετάς, καὶ ὑπὸ τῆς ποιήσεως εἰς πᾶν καλὸν καὶ γενναῖον ἐμπνεομένην. Ἡ δ' ἀνσκαφὴ αἰνιτταται τὸ σέβας ὃ ὀφείλεται τοῖς λειψάνοις τῆς ἀρχαιότητος, καὶ τὴν ὀφειλομένην φροντίδα εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ διατήρησιν αὐτῶν, διότι ταῦτά εἰσι τῆς εὐγενείας ἡμῶν τὰ πιστοποιητικά, ταῦτα ἡ πολυτιμὸς ἡμῶν κληρονομία, καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀναβιώσεως τῶν τεχνῶν παρ' ἡμῖν· αἱ δὲ λοιπαὶ παραστάσεις δηλοῦσιν, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος ὀφείλει νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἀγαθοεργὸν του σκιάν καὶ τὴν δραστήριον αὐτοῦ ἀντίληψιν εἰς τὴν γεωργίαν τῆς εὐφόρου ταύτης γῆς, ἧς εἶχον συνταραχθῇ τὰ ὅρια καὶ τὰ νόμιμα, εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπὶ τῆς ωραίας θαλάσσης, ἐρ' ἧς αἰρεται ὡς φάρος πολιτισμοῦ ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς ἀνατολῆς, εἰς τὴν ἀνέγερσιν λιμένων καὶ πόλεων, ἐπιμελούμενος συγχρόνως καὶ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, δι' ἣν ἴσως τὸ θέρος τῆς δόξης δὲν συνεπληρωθῇ εἰσέτι.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ νέον τοῦτο γλυπτικὸν ἀριστουργημα, ὅπερ πρέπει συγχρόνως νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὴν πολιτικὴν διαθήκην ἣν ὁ Νέστωρ τῆς Γερμανίας ἔγραψεν ἐπὶ μαρμάρου ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ εὐχμερίας τοῦ θρόνου, εἰς ὃν ἀφέρωσε τὸν υἱὸν του, καὶ τοῦ ὀνους εἰς ὃ ἀφίέρωσε πᾶσας τὰς συμπαθείας του.

ΟΔΗΓΙΑΙ εἰς χρῆσιν τῶν γεανίδων αἰτινες θέλουσι νὰ ὑπανδρεύθωσι.

Δύο βιβλιοπῶλαι ἀντεποιοῦντο ἐν Παρίσις τὴν ἰδιοκτησίαν περιέργου τινὸς φιλολογικοῦ πονήματος, φέροντος τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν. Τὸ 1846 ὁ Κ. Ραβάν, ἐκ τῶν λογίων τῆς Γαλλίας, ἔστειλεν εἰς τὸν Κ. Ρυάλ χειρόγραφον τὸ πόνημα τοῦτο, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν τυπώσῃ μὲν ἀλλὰ νὰ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ὁ Κ. Ρυάλ ἐνόμισεν ἄρα ὅτι μόνος αὐτὸς κατεῖχε τὸ πολυτιμὸν τοῦτο ἔρμαιον. Μαθὼν ὁμως ἐσχάτως ὅτι καὶ ἡ Κ. Βρὼ ἐπώλει τὴν ἰδίαν αὐτὴν κατῆχσιν, κατέσχε παρ' αὐτῇ 3500 ἀντιτύπων καὶ τὴν ἐνήγαγεν ἐπὶ τυποκλοπίαν. Μετὰ παρέλευσιν ὁμως χρόνου τινὸς ἀπέσχε τῆς δικῆς, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ περίφημος αὐτὴ κατῆχσις, τῆς ὁποίας εθεώρει ἑαυτὸν μόνον κάτοχον, ἐδημοσιεύθη ἐτι ἀπὸ τοῦ 1715 εἰς χρῆσιν τῶν ἀρτοπωλῶν,

καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1718 οἱ μεταπράται ἔλαβον τὴν ἀδειαν νὰ πωλῶσιν αὐτήν.

Ἄλλ' ἡ Κ. Βρὼ, ἀγνοῦσα ταῦτα τὰς λεπτομερείας, ἐνόμιζεν ἐπίσης ὅτι εἶχε τὸ ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τῆς κατῆχσεως ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο ἀντενόγαγε τὸν Κ. Ρυάλ ἐπὶ τυποκλοπίαν. Ζητοῦσα καὶ εἰς περίπου χιλιάδας δραχμῶν διὰ τὴν ἐκ τῆς κατασχέσεως ζημίαν.

Ἰδοὺ περίεργοι τινες περικαπαὶ τῆς κατῆχσεως.

Ἐρ. Τί εἶναι τὸ ἀναγκαιότερον πρᾶγμα εἰς τὰς μεγάλους παρθένους;

Ἀπ. Ὁ γάμος.

Ἐρ. Εἰς ποίαν ἡλικίαν πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται;

Ἀπ. Κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ωραιότητός των.

Ἐρ. Καὶ αἱ ωραιότεραι εἰς ποίαν ἡλικίαν πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται;

Ἀπ. Μεταξὺ δεκαῆς καὶ δεκαεπτὰ ἐτῶν.

Ἐρ. Ὅσαι δὲ δὲν εἶναι ωραῖαι εἰς ποίαν ἡλικίαν νὰ ὑπανδρεύωνται;

Ἀπ. Ἄμα ζητηθεῖσαι, διὰ νὰ μὴ στερηθῶσι τῆς εὐκαιρίας.

Ἐρ. Ὅταν τις νέα δὲν ἔχῃ μνηστῆρα, τί πρέπει νὰ πράξῃ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ;

Ἀπ. Ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ μέσα.

Ἐρ. Ποιά εἶναι;

Ἀπ. Νὰ εἶναι πρῶτον φρόνιμος καὶ σεμνή, δεύτερον, καλὴ οἰκονόμος καὶ φιλεργός, τρίτον, κοσμίως ἐνδεδυμένη, διατηροῦσα καὶ καθάριον τὸν κοιτῶνά της, τέταρτον, νὰ μὴ ἐνδύεται πλουσιώτερον ἢ ὅσον ἐπιτρέπει ἡ κατὰστασις της, διότι τότε μᾶλλον ἀπομακρύνει ἢ ἐλκύει τοὺς νέους.

Ἐρ. Ὅταν τις νέα ἔχῃ μνηστῆρα τῆς ὀρέξεώς της, τί πρέπει νὰ πράττῃ διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸν στερηθῇ;

Ἀπ. Νὰ τὸν ἀπαρῇ τιμίως, νὰ μὴ ἀποτείνῃ πρὸς αὐτὸν λόγους θρασείας καὶ ἀτόπους, νὰ εἶναι πάντοτε εὐθυμὸς ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐρεθίζῃ τὴν ζηλοτυπίαν του περιποιουμένη ὑπὲρ τὸ δέον ἄλλους.

Ἐρ. Ἐὰν παρακαλέσωσι τὴν νέαν ἄλλαι φίλαι καὶ φίλοι της νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν περίπατον, τί πρέπει νὰ πράξῃ;

Ἀπ. Νὰ προφασισθῇ, καὶ νὰ μὴ ὑπάγῃ.

Ἐρ. Ἄλλ' ἐὰν ἐπιμένωσιν;

Ἀπ. Νὰ εὐχαριστήσῃ μὲν διὰ τὴν τιμὴν, ν' ἀποκριθῇ δὲ ὅτι δὲν ἐξέρχεται ἄνευ τῆς αδείας τῶν γονέων ἢ τῶν μεγαλητέρων της.

Ἐρ. Ποίαν ὥραν πρέπει νὰ ἐπιστρέψωσιν αἱ νέαι εἰς τὴν οἰκίαν των;

Ἀπ. Τὸν μὲν Μάιον εἰς τὰς 9. τὸν δὲ Ἰούνιον εἰς τὰς 10. καὶ τὸν Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον εἰς τὰς 9 τὸ πολὺ.

Ἐρ. Ἐὰν ὁ μνηστὴρ παρακαλέσῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ νὰ ἐξέλθωσι τὸ ἑσπέρας καὶ οἱ δύο εἰς τὸν περίπατον, τί πρέπει νὰ πράξῃ ἡ νέα;

Ἀπ. Νὰ μὴ ἐξέλθῃ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κατάκρισιν.

Ἐρ. Ἐὰν τὴν Κυριακὴν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔλθῃ ὁ μνηστὴρ πρὸς τὴν μνηστὴν αὐτοῦ, τί πρέπει αὐτὴ νὰ πράξῃ;

Ἄπ. Νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ἐρ. Ὅταν εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν πῶς πρέπει νὰ φέρεται;

Ἄπ. Νὰ ἱσταται σεμνοπρεπῶς, νὰ εὐχεται μετ' εὐλαθείας, νὰ μὴ γελᾷ καὶ οὔτε νὰ ὁμιλῇ.

Ἐρ. Ὅταν τις νέα ζητηθῇ εἰς γάμον, τί πρέπει ν' ἀποκριθῇ;

Ἄπ. Πρέπει νὰ φανῇ ἀποροῦσα, καὶ ν' ἀποκριθῇ ὅτι ἀπορεῖ πῶς νέος ἔχων τόσα προτερήματα ἀποθλίπει εἰς αὐτήν.

Ἐρ. Ἐν καιρῷ τοῦ συμποσίου τοῦ γάμου, πῶς πρέπει νὰ φέρεται;

Ἄπ. Νὰ μὴ γελᾷ κλ.

Μετὰ τὰς ὁδηγίας ταύτας ἡ νέα ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπανδρευθῇ ἀποτείνει πρὸς Θεὸν τὴν ἐφεξῆς εὐχὴν·

« Κύριε, ὁ πλάσας τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ δούς αὐτῷ τὴν Ἑῶν εἰς συνοδίαν, πέμφον μοι, εἰ βούλῃ, καλὸν σύζυγον, ἵνα τιμήσω σε καὶ ἀποκτήσω τέκνα εἰς εὐλογίαν τοῦ ἁγίου σου ὀνόματος ».

Ἐάν τις νέα ἐπιθυμῇ νὰ γείνῃ ταχέως ὁ γάμος της, πρέπει καθ' ἑσπέραν νὰ εὐχεται οὕτω πῶς πρὸς Θεόν·

Κύριε, ἐπιθυμῶ,

Χριστὲ, νὰ ὑπανδρευθῶ.

Κύριε, παρακαλῶ, ὁλων τῶν ἁγίων τὸν χορόν.

Χριστὲ, καὶ αὐριον ἀκόμη, εἰ δυνατόν.

Ἄγία Μαρία, καὶ ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν ὑπανδρείαν;

Ἄγιε Ἀκεψιμά, νὰ γείνῃ γρήγορα ἡ χαρά.

Ἄγιοι Σαράντα, δότε με καλὸν ἄνδρα.

Ἄγιε Μητροφάνη, νὰ εἶν' εὐμορφος καὶ παλληκάρι.

Ἄγιε Ἰωάννη, νὰ μ' ἀγαπᾷ ὥστε νὰ σκάνῃ.

Ἄγιε Μηνᾶ, καὶ ν' ἀγαπᾷ νὰ γελᾷ.

Ἄγιε Ἀθερκέλο, νὰ εἶν' ὅπως τὸν θέλω, κτλ.

Ἐλπίζωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ τὴν κατωτάτην βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ κατέχοντες μεταξὺ τῶν περωτισμένων τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν, δὲν θέλομεν γενεὴ πώποτε ἔνοχοι τοιοῦτων ἀδολεσχιῶν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς τὰς Αῤῥῆνας.

—ο—

Χαῖρέ μοι Ἀνασσα Ἑλλάδος δια,
Κέκροπος θυγάτηρ ἀγλαομόρφη.
Αἰφνοκρήδεμνε πόλις Ἀθῆνας,
Χρυσεδίφρου.

Χαῖρε, ἔξοχε πασέων πολίων,
Γαίης, ἡ χρόνων ἀπο μακροτάτων,
Ἐξέρως ἐχούσα ἐν μὲν τᾷ πλευρᾷ
Ἀφθιτον δᾶδα

Τᾶς Διοσκόρας Ἐπιστήμας ἐν τᾷ
Δὲ τᾶς Τέχνας τὰν ἀγλαόδωρον ῥο,
Ὀωνιήν· Σέο γὰρ φύσιν φίλασεν
Εὐγονον ἄγαν

Ἄ ἐν ἀδύσσοις ὠρανῶ διάστροις
Θάκουσ' αὐτόσπουτος Θεοῦ Ἀρχαί.
Αἰψα δ' ἐνὶ φρεσὶν τεόν' μῆσατο,
Πότνια κλειῆς.

Καὶ ῥα ἦ φωνήσας ἀγαυὴν Κόρην,
Τὰν Σοφίαν, « ἴσον ἐμοὶ φίλασον,
» Τὰν δ', ἔφα, Πόλιν, τεόν' ἐγγένισα
ἄμειροτον ὄλβον. »

Τῷ Τῷ, μάκκιρα Πτόλι, τᾷ τ' αἰγληό-
σα Ἀλαθείᾳ, Παρθένω τ' Ἀρετᾷ
Καλᾷ, λεοῖσιν πᾶσι τὰς γὰς ὄωκας
δείγματα κλεινά.

Τοίως λοχεύτας' ἀθανάτως Ἀνέρας·
Καὶ ἐν δίκῃ Γαίης ἀπάσας σέδας
Πρὸς σοῖς θεμιστοῦχοις κρηπίσιν ἔρπει,
Αἰὲν ἀγλάον.

Τῷ τοι χ' ὁ πάντα δαμνῶν κ' ἐξολλύων,
Αἰὼν τὰ Σεῦ μόνας οὐδὲν στεριώσαι
Ἦ μεταφῦσαι τι ἀρικύμονα
Στέρνα' δυνάθη.

Τοῖον Τῷ νῦν οἱ δέδωκας σῆμα τὰς
Σείο περὶ μοι ἀτρέπτου οὐσίας,
Ἦ δ' ἐτι δώσεις' ὑπέροπλον γάρ, ἡ δ'
Ὀρφνιον εἶμα

Αἰώνων ἀνέσχου τόσων· ἦ ὅτε
δ' ἄλλιος ἀνύποιστον ἄχθος Γαίης
Νύκτ' ὑποβάς· κνεφαίαν ἐσσὺθ' αὐθις
Θαλπνὸς ἐπ' ἡμαρ.

Ὡς Τῷ, ἀριδείκετε Πόλις, αὐτίς
Ἐν φάει τῷδ' ἐξέδυσ' αὐτὴ τὰ πρὸς-
Χεῖρα ἐπίβουλον χρόνου φυγοῖσα,
Παρθένος ὥς τις.

Ἦ γὰρ κε νῦν ὠλέναις Σαῖς ἀγλααῖς,
Ἀνδρας εὐκλεεῖς μεγάλως βασιτάζει·
Τοῖς δὲ Σὸν ὄλβον, τὸν ὁ πρόσθεν χειμῶν
ἐσκέδασεν γᾶ.

Εὐλόγω σὺν λήματι ὀρμεῦσθ' φο-
ρεῖν, Τεόν φίλον Κοσμάρχην Θεόν
Ἐθηκας νεῦσαι, ὅρρα τὸ Σὸν κῦδος
ὠρανὸν ἴκη.

Παντὶ δ' ἐπὶ τῷ δε τῷ νῦν κάλλει
Σοῦς ἀγακλέας φλεγέθει κροτάφους.
Τὸ πῦρ τὰς Θεῖας Αὐδάς, ἀγνὸν οὕτως,
ὥς ἔμολεν γᾶ

Χαῖρε δὴ αὖθις, δαίφρων Ἀθῆνας
Πόλις! Σῷ Θεοσύτῳ δ' ἀήματι
ῥῶσον μὲν φρένα, εἰσαυθις τοῖς δοῦναι
ἄξιον ὕμνον.

Χαῖροι δ' αὖ Ἀναξ ἐρικυδέης, μέγα,
Οὐ ἐν ἐνδυαῖς φρεσὶν ἀρετὰ θάλ-
λει· Τῷ ῥα οἱ, πόρην Θεὸς τὸ σκάπτρον.
Τᾶς Σείο Ἀρχάς.

Ἀπριλίου γ' αἰωνί'. Ἐν Σάμῳ.

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

